



Primul an al activității pământești a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, an în cursul căruia Iisus a propovăduit în Galileia, descoperind parțial taina persoanei Sale teandrice, a fost bogat în evenimente cu caracter de semne și minuni propriu zise.

Citind cu atenție cele patru cărți ale Noului Testament, primele de altfel, este vorba de sfintele evanghelii, putem spune că în prima parte a activității Domnului minunile joacă un rol precumpănitor, pe când în cea de a doua ele devin mai rare, evangheliștii insistând îndeosebi asupra cuvântărilor și parabolilor.

Minunile se constituie în principalele semne de recunoaștere a lui Mesia. Mântuitorul Însuși, răspunzând trimișilor lui Ioan, veniți pentru a afla dacă El este Mesia, le va zice: “ Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce ați văzut și cele ce ați auzit: Orbii văd, șchiopii umblă, leproșii se curățesc, surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește” ( Luca 7,22 ).

Prin minunile Sale, Hristos se arată ca fiind Mesia și își descoperă puterea Sa dumnezeiască, care se manifestă pe toate planurile creației.

Toate minunile săvârșite de Domnul nostru Iisus Hristos sunt lucrări mai presus de fire și manifestări ale puterii Sale dumnezeiești, însă puterea Sa făcătoare de minuni se dovedește a fi neasemănată, mai ales în învierea morților.

Duminica a 20- a după Rusalii ne duce cu gândul în orașul Nain unde Mântuitorul Iisus Hristos învie din morți pe un tânăr. Această minune săvârșită în orașelul Nain, așezat la sud de Nazaret pune în lumină o altă fațetă a lucrării lui Iisus. Aici Se va descoperi El prima dată ca stăpân al vieții și al morții și va da o nouă dovadă a dumnezeirii Sale.

Apropiindu- Se, împreună cu ucenicii , de porțile cetății, Iisus a văzut o mulțime mare care ducea la mormânt pe fiul unei femei văduve. Evanghelistul Luca, singurul care relatează minunea precizează că tânărul mort era unicul copil al acestei femei văduve, punând astfel în lumină și mai pregnant durerea acesteia. Tot el adaugă:” Și văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis:Nu plânge!”( Luca 7, 13 ). În adâncă Sa milostivire Iisus nu așteaptă ca mama îndurerată să-L roage; femeia nu rostește niciun cuvânt, dar durerea i se citea pe față. Domnul nu îi spune decât două cuvinte:” Nu plânge”. Spre a alina suferința sfâșietoare a mamei, Hristos s-a apropiat de sicriu și, atingându- Se de el, porunci celui mort: Tinere, ție îți zic scoală-te”, iar acesta s-a ridicat numaidecât și începu să vorbească, iar Iisus l-a redat mamei sale.Prin aceasta îi arată ei și nouă că tot ce avem vine de la El, dar ne poate fi luat în orice clipă, fiindcă nimic nu ne aparține, în adevăratul sens al cuvântului. Învierea tânărului din Nain reprezintă prima abolire a morții, prima înfrângere a acestei forțe distructive care îl amenință mereu pe om

și pe toate celelalte fapte. Sigur că ulterior tânărul se va duce alături de strămoșii săi, căci moartea nu va fi fost eliminată din planul existenței; dar rămâne ca o anticipare a biruinței de la sfârșitul veacurilor.

Martorii acestei minuni s-au umplut de frică mare și au început să-L slăvească pe Domnul zicând:” Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său” ( Luca 7, 16 ), Tulburați profund cei de față au înțeles că prezența lui Iisus printre ei era un semn al bunăvoinței arătate de Providență față de Israel.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne spune că:” a venit în lume să-l caute și să-l mântuiască pe cel pierdut” ( Luca 19,10 ), cu alte cuvinte scopul suprem al venirii Sale în lume și, în final al jertfei Sale pe cruce este mântuirea lumii. El ne-a învățat că moartea sufletească este mai periculoasă decât moartea trupească. De aceea El a spus:” Nu vă temeți de cei ceucid trupul, ci mai degrabă temeți-vă de acela care poate ca și sufletul și trupul să le piardă în Gheena” ( Matei 10,28 ). Prin expresia “ moartea sufletească” nu trebuie să înțelegem moartea sufletului, căci acesta este nemuritor, el trăiește în veșnicie, chiar după dispariția trupului prin moartea biologică, ci o stare de decădere morală în care ajung unii, datorită unor păcate grele pe care le săvârșesc, datorită îndepărtării totale de învățătura Bisericii, prin aceasta întrerupând orice legătură cu Dumnezeu. Unul din marii teologi ai secolului al XIV- lea, Sfântul Grigorie Palama, sesiza faptul că precum despărțirea sufletului de trup însemnează moartea trupului, tot așa despărțirea sufletului de Dumnezeu este moartea sufletului.

Din nefericire, în vremea noastră, numărul celor morți sufletește este foarte mare și se înmulțește pe zi ce trece. După două mii de ani de viață creștină, în loc să fim cât mai aproape de Dumnezeu și de învățătura adusă în lume de Unul Născut Fiul Său, prin care s-au luminat veacurile creștine, nu mai vrem să știm de Dumnezeu, nu-L mai iubim pe Fiul Său, nu mai suntem mulțumiți de principiile sănătoase și mântuitoare ale moralei creștine, pe care le considerăm adeseori învechite și depășite. Constatăm că avem printre noi atâtea mame care, ca și văduva din Evanghelie, își însoțesc neputincioase copii- uneori unicul- spre cimitirul morții sufletești.

Drept aceea acum când ne aducem aminte de văduva nefericită din Evanghelie, Iisus Hristos își îndreaptă chemarea în primul rând către tineri:” Tinere ție îți zic școală-te!”. Astăzi mai mult ca oricând, tineretul trebuie să-L cunoască pe Hristos și să se împărtășească din comoara învățăturilor Sale mântuitoare.

Astăzi, mai mult ca oricând, trebuie să privim cu luciditate realitatea vremurilor pe care le trăim. Omenirea întreagă, în general și, tineretul în special stă în fața unor mari provocări. Ne confruntăm tot mai mult cu tendința de globalizare și de secularizare cu o lume care tinde să minimalizeze și să marginalizeze principiile și valorile moralei creștine.

Tineretul se confruntă tot mai mult cu păcate grele și cade pradă acestora prin neascultare, prin desfrânare, prostituție, pruncucideri prin avort, beții, înjurături,tâlhării, ucideri, consumul de droguri, etc. De dragul satisfacerii unor plăceri de o clipă poruncile lui Dumnezeu sunt nesocotite iar valorile binelui, dreptății și frumosului sacrificate.

Acum mai mult ca oricând trebuie să stăm neclintiți în fața atâtor provocări. Familia, școala , Biserica, întreaga societate prin instituțiile abilitate trebuie să-și intensifice acțiunile și misiunea lor ca frumusețea și exuberanța tinereții, principiile sănătoase și mântuitoare ale moralei creștine să nu fie îngenunchiate și sacrificate, să-i ținem aproape pe tinerii noștri de Biserică, de Hristos și mereu să-i îndemnăm pe cei căzuți să audă chemarea Stăpânului vieții și morții: “ Tinere ție îți zic școală-te”.

**AUTOR: ☐☐☐ Pr. Prot. Vasile- Aurel Pop**